

Achtergrond

De trots van Sambo, een grote vis van mozaiek aan de muur.

De leegstaande loods.

In het buurtcentrum zijn de dames aan het handenarbeiden.

Fleur de Marie.

MET DE
CAMERA
OP STAP

Fleur de Marie

Versiering aan de muur als je Fleur de Marie binnenloopt.

Ik sta er nog steeds versteld van hoe gastvrij de bewoners van de wijken, waar we doorheen wandelen altijd zijn tijdens onze fototrips. Iedereen staat open voor een babbeltje en we worden trots uitgenodigd om binnen in hun woning een kijkje te mogen nemen. Heel erg verrassend om het interieur te zien en hele verhalen komen daarbij los. De fotowandeling ging deze keer door de wijk Fleur de Marie.

TEKST EN FOTO'S SOLANGE HENDRIKSE

Een van haar hoofddoeken werd tot in Japan getoond.

De dakloze Harold, met een van zijn katten.

Het was in de La Niña-regenperiode in februari dit jaar. Het motregende steeds en hield dan weer even op. Maar dat

weerhield ons er niet van ons uitje voort te zetten. De regenjas aan en weer uit, want het werd met het plastic omhulsel al gauw te benauwd wanneer het zonnetje weer doorbrak.

Onderweg naar Fleur de Marie stonden we natuurlijk weer ettelijke keren stil om te fotograferen en het duurde even voordat we op onze plek van bestemming waren. Eenmaal daar

werd Sambo uit z'n bed geroepen. Hij kwam naar buiten en op het eerste gezicht leek hij een beetje chagrijnig. Al gauw wisten we waarom. Nog maar pas geleden ging z'n huisje helemaal in vlammen op. Hij is nog niet helemaal bekomen van de schrik en het verdriet. Hij stuurt ons het hoekje om, waar zijn huisje stond, om een kijkje te gaan nemen naar de restanten die er nog staan. Stil en vol ongeloof staan we daar. Alles weg, een aangestoken brand. Het enige dat hij nog kon redden was zijn fotoalbum. Daaruit laat hij ons zijn foto's van vroeger zien en laat hij zijn leven de revue passeren. Z'n bui is inmiddels gelukkig alweer helemaal omgeslagen en is hij weer vrolijk en spontaan. Het park in de hoek bij aankomst in de wijk heeft hij zelf ontworpen en gedecoreerd. Het is er aangenaam toeven in de schaduw van de rots en met de kunstige versieringen overal. Zijn trots is de grote vis van mozaiek aan de muur van de rotswand. We gaan met z'n allen op de foto.

Eerst toch nog maar weer even terug naar iets lagerop, voordat we verder omhoog de

wijk ingaan. De douane is namelijk nog maar net verhuist naar het pand in Scharloo, vanwege restauratie van het gebouw in Punda, die ongeveer twee jaar gaat duren. Het terrein in Scharloo is helemaal schoon gebulldoerd en we kunnen nu gemakkelijk doorlopen naar de belendende oude leegstaande loods van Curaçao Trading Company. Daar woont namelijk de dakloze Harold. Hij is thuis en verwelkomt ons in zijn 'huis'. Heel blij is hij dat de omgeving nu schoon is, dankzij de verhuizing van de douane uit Punda, want hij moest zich steeds een weg banen door alle onkruid, om op en neer te kunnen gaan. Het is een zootje in de loods, maar volgens hem heeft hij nu al heel wat opgeruimd en ziet het er schoon uit, in vergelijking met wat het was. Nou ja, schoon... Hij heeft er een dubbel matras staan, zijn bed en van alles en nog wat, wat hij op z'n strooptochten tegenkomt, vermoed ik. Zijn dagelijks potje kookt hij met takjes en restjes hout op een geïmproviseerd stoofje, dat een rooster

van een barbecue moet zijn geweest, bovenop het frame van een oude stoel. „Ik moet toch elke dag eten!” zo verontschuldigt hij zich. Hij zorgt goed voor zichzelf en ook z'n uiterlijk. Hij wijst naar zijn geschoren baardje. Eerlijk is eerlijk, niets op aan te merken. Hij maakt een schone en nette indruk. Hij staat ons te woord in het Papiaments, het Nederlands en in het Engels. „Het Surinaams heeft mijn vader me helaas niet geleerd, maar ik ken wel enkele woorden”, zegt hij.

We gaan verder, na vele beloftes gauw weer langs te komen. Nu gaan we echt de wijk Fleur de Marie in. De gebouwen en het plaveisel, alles staat er nog steeds netjes bij, sinds de restauratie van de wijk enkele jaren terug. We lopen het buurtcentrum binnen, waar je elke dag een versbereide maaltijd kan kopen uit de blinkend schone keukens. In een zaaltje vindt er een interview plaats en in de andere zaal zit een groepje 'damitas' te handenarbeiden. Dat doen ze elke donderdagmorgen. We mogen foto's maken en al-

les wordt ons trots gewezen en uitgelegd wat ze aan het doen zijn. Deze keer is het een schemerlamp, gemaakt van oude kranten, die eerst omgevormd worden en daarna bewerkt met lijm. Op het laatst krijgt het een kleurtje met verf. De dames zijn lekker bezig en maken tussendoor een babbeltje. Een van hen valt op, met haar fleurige blouse en mooie handgeknoopte hoofddoek. Ze doet dat vaker, haar hoofddoek is zelfs een keer tot in Japan getoond. Ook heeft ze in verschillende dansgroepen gezeten. Ze is een beetje belangstelling dus meer dan gewend en toch is ze de bescheidenheid zelve.

We vervolgen onze wandeling en zwaaien naar Carmelita, verderop in de wijk, waar ze op het balkon van haar huis staat. „Kom binnen”, zegt ze. Met z'n allen gaan we de trap van haar kleine woning op en staan daarbinnen in haar kleine 'sala'. Foto's aan de wand en zo leer je haar leven een beetje kennen. Wat is het toch verrassend om een woning, die je doorgaans slechts van buitenaf kent en

waar je steeds over hebt gefantaseerd hoe het er van binnen toch uit zou zien, nu ineens van binnen ziet. Het huisje ziet er proper en netjes uit. Prachtig ingerichte woonkamer, met daarachter de eetkamer en weer daarachter twee treden omhoog de keuken. „Ga maar kijken”, zegt ze. „Maak maar foto's, niet van mij hoor, want ik ben niet gekleed voor de foto.” We vragen of de houten vloer in de sala net nieuw is, want zo ziet het eruit, het tegendeel is waar. Het is juist al een heel oude vloer, „maar ik boen het dagelijks, waardoor het er nu nog zo goed uitziet”, zegt Carmelita trots. Wat een eer dat we daar mochten zijn. We bedanken en gaan verder, uitgezwaaid door Carmelita en krijgen nog van haar te horen dat de benedenverdieping onder haar woning een mangasina is, waar alle oude 'rommel' is opgeslagen.

We lopen langs een groen tuintje en horen ... 'hier zijn jullie weer'. We hadden haar al eerder gesproken, de mevrouw van het huis, waar we nu voor staan. Trots vertelt ze dat ze nu

nog meer groen gaat planten in haar mooie tuin, met allemaal lokale vruchtbomen, zoals mispel en kenepa.

We komen ogen te kort in deze wijk, er is ook zo veel te zien, maar ook de tijd is omgevlogen en we moeten door. Op de terugweg bezichtigen we in Scharloo nog even de woningen

die door Stadsherstel gerenoveerd worden en kunnen er meteen ook even schuilen voor de zoveelste plensbui die ochtend.

We sluiten onze wandeling af met een welverdiende lunch bij Bagels in Scharloo en praten nog gezellig na over onze verrassend leuke, positieve dag.

Het park waar Sambo zich uit kan leven.

Binnen bij de gastvrije Carmelita.

Achtergrond